

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Patent-och registreringsverket

Druga strona postępowania: Mats Hansson

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 4 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2008/95⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że element znaku towarowego, który został wyraźnie wyłączony z zakresu ochrony przy jego rejestracji, to znaczy przy rejestracji złożono oświadczenie o zrzeczeniu się prawa wyłącznego („disclaimer”) może mieć znaczenie dla całościowej oceny wszystkich istotnych czynników, której trzeba dokonać przy ocenie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd?
- 2) Jeżeli odpowiedź na pierwsze pytanie jest twierdząca, czy oświadczenie o zrzeczeniu się prawa wyłącznego („disclaimer”) może mieć wpływ na całościową ocenę w ten sposób, że właściwy organ musi uwzględnić dany element, ale nadaje mu jedynie ograniczone znaczenie, czyli nie jest on traktowany jako mający charakter odróżniający, nawet jeżeli element ten w rzeczywistości jest elementem odróżniającym i dominującym we wcześniejszym znaku towarowym?
- 3) Jeżeli odpowiedź na pierwsze pytanie jest twierdząca a na drugie jest przecząca, czy oświadczenie o zrzeczeniu się prawa wyłącznego („disclaimer”) może mimo wszystko wywrzeć wpływ na całościową ocenę w jakikolwiek inny sposób?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 2008, L 299, s. 25).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania)
w dniu 22 grudnia 2017 r. – A**

(Sprawa C-716/17)

(2018/C 083/20)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Østre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca o umorzenie zobowiązań: A

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy sprzeczne z art. 45 TFUE w wykładni przyjętej w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 8 listopada 2012 r. w sprawie C-461/11⁽¹⁾ są takie przepisy dotyczące jurysdykcji jak przepisy duńskie, których celem jest zapewnienie, że sąd rozpoznający sprawę dotyczącą umorzenia zobowiązań dysponuje wiedzą, którą może uwzględnić dokonując oceny konkretnych warunków społecznych i ekonomicznych, w jakich żyją oraz, w jego ocenie, będącym w przyszłości dłużnik i jego rodzina, oraz że ocena ta zostanie dokonana według uprzednio ustalonych kryteriów, pozwalających na określenie, co należy uznać za możliwy do zaakceptowania skromny poziom życia w ramach rozwiązania obejmującego umorzenie zobowiązań?

Jeżeli w udzielonej na pytanie pierwsze odpowiedzi przedmiotowe ograniczenie zostanie uznane za nieuzasadnione, sąd odsyłający wnosi, by Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej udzielił odpowiedzi także na następujące pytanie:

- 2) Czy art. 45 TFUE należy interpretować w ten sposób, że wywiera on skutek bezpośredni także pomiędzy podmiotami prywatnymi w sytuacji takiej, jak ta rozpatrywana w niniejszej sprawie, czego skutkiem prywatni wierzyciele musieliby zaakceptować obniżenie wysokości lub całkowitą utratę kwot należnych im od dłużnika, który przeniósł się do innego kraju?

(¹) Wyrok z dnia 8 listopada 2012 r., ECLI:EU:C:2012:704.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus (Finlandia)
w dniu 22 grudnia 2017 r. – Vantaan kaupunki / Skanska Industrial Solutions Oy, NCC Industry Oy,
Asfaltmix Oy**

(Sprawa C-724/17)

(2018/C 083/21)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vantaan kaupunki

Strona pozwana: Skanska Industrial Solutions Oy, NCC Industry Oy, Asfaltmix Oy

Pytania prejudycjalne

1. Czy kwestię, kto odpowiada za odszkodowanie za szkodę wyrządzoną zachowaniem naruszającym artykuł 101 TFUE należy rozstrzygnąć poprzez bezpośrednie zastosowanie owego artykułu, czy też na podstawie zasad krajowych?
2. Jeżeli zobowiązani do odszkodowania zostaną określone bezpośrednio na podstawie artykułu 101 TFUE: czy za odszkodowanie odpowiadają ci, którzy są objęci pojęciem „przedsiębiorstwa” użytym w tym przepisie? Czy do określenia zobowiązanych do odszkodowania znajdują zastosowanie te same zasady, które Trybunał Sprawiedliwości stosował w sprawach dotyczących grzywnien do określenia tam podmiotów odpowiedzialnych, i zgodnie z którymi odpowiedzialność może się opierać w szczególności na przynależności do tego samego kompleksu gospodarczego lub na ciągłości gospodarczej?
3. Jeżeli zobowiązani do odszkodowania są określani na podstawie zasad krajowych: czy zasada krajowa, zgodnie z którą spółka po nabyciu wszystkich akcji spółki uczestniczącej w kartelu naruszającym artykuł 101 TFUE zlikwidowała rzeczoną spółkę i kontynuowała jej działalność gospodarczą, nie odpowiada za odszkodowanie za szkodę, która została wyrządzona na skutek zachowania zlikwidowanej spółki ograniczającego konkurencję, mimo że uzyskanie odszkodowania od zlikwidowanej spółki byłoby praktycznie niemożliwe lub nadmiernie trudne, narusza wymóg skuteczności prawa Unii? Czy wymóg skuteczności sprzeciwia się wykładni prawa krajowego państwa członkowskiego, zgodnie z którym jako warunek odpowiedzialności za szkodę wymagane jest, aby wskazany rodzaj przekształcenia przedsiębiorstwa nastąpił w sposób sprzeczny z ustawą lub sztucznie w celu obejścia odpowiedzialności za szkodę w prawie konkurencji, lub w inny nieuczciwy sposób, lub co najmniej aby spółka w chwili dokonywania przekształcenia przedsiębiorstwa wiedziała o naruszeniu konkurencji lub powinna była wiedzieć?

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2017 r. – Komisja Europejska / Republika Grecka

(Sprawa C-729/17)

(2018/C 083/22)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Tserepa-Lacombe, H. Støvlbæk)

Strona pozwana: Republika Grecka